

ΑΠΟΦΑΣΗ: 234 /2024

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής: 1666/32/08.01.2024)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

(αρ. 614 παρ. 3 ΚΠολΔ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή, Ειρήνη Χωριανοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, η οποία ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα, Γεωργία Μαρούσου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 8^η Μαρτίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Ελληνικού Δημοσίου όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τους Υπουργούς Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών και Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού, που κατοικοεδρεύουν στην Αθήνα και στο Αμαρούσιο Αττικής, αντίστοιχα (Α.Φ.Μ. Υπουργείου Οικονομικών: 090165560- Α.Φ.Μ. Υπουργείου Παιδείας και, Θρησκευμάτων: 090055799), το οποίο παραστάθηκε δια της Δικαστικής Πληρεξουσίας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Γεωργίας-Ελευθερίας Γεωργούλα (Α.Μ.: 432), που κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Τριτοβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία «Ανώτατη Διοίκηση Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων» (ΑΔΕΔΥ), που εδρεύει στην Αθήνα (επί των οδών Ψύλλα αρ. 2 και Φιλελλήνων), όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξουσίας της Δικηγόρου Μαργαρίτας Παναγοπούλου (Α.Μ.Δ.Σ.Α.: 33498), κατοίκου Αθηνών (οδός Ηροδότου αρ. 17), που κατέθεσε προτάσεις.

Το ενάγον ζητεί να γίνει δεκτή η από 08.01.2024 και με γενικό αριθμό

έκθεσης κατάθεσης 1666/08.01.2024 και ειδικό αριθμό έκθεσης κατάθεσης 32/2024 αγωγή του, δικάσιμο συζήτησης της οποίας ορίστηκε η 09.01.2024 οπότε και αναβλήθηκε για τη δικάσιμο 22.01.2024, εν συνεχεία για τη δικάσιμο της 05.02.2024, ακολούθως για τη δικάσιμο της 14.02.2023, κατόπιν για τη δικάσιμο της 28.02.2024 και εν τέλει για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιες Δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά της δίκης και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. Στο άρθρο 23 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος, ορίζεται ότι «Η απεργία αποτελεί δικαίωμα και ασκείται από τις νόμιμα συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των εργαζομένων ... Το δικαίωμα προσφυγής σε απεργία των δημόσιων υπαλλήλων και των υπαλλήλων της τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, καθώς και του προσωπικού των κάθε μορφής επιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρα ή κοινής ωφέλειας, που η λειτουργία τους έχει ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, υπόκειται στους συγκεκριμένους περιορισμούς του νόμου που το ρυθμίζει. Οι περιορισμοί αυτοί δεν μπορούν να φθάνουν έως την κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας ή την παρεμπόδιση της νόμιμης άσκησης του». Αντίστοιχα, στα άρθρα 19 παρ. 1 και 30 παρ. 1 και 8 στοιχ. α' και β' του ν. 1264/1982 ορίζεται ότι «Η απεργία αποτελεί δικαίωμα εργαζομένων που ασκείται από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις: α) ως μέσο για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών, συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και ως εκδήλωση αλληλεγγύης για τους αυτούς σκοπούς και β) ως εκδήλωση αλληλεγγύης εργαζομένων επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων που εξαρτώνται από πολυεθνικές εταιρείες προς εργαζομένους σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή στην έδρα της ίδιας πολυεθνικής εταιρείας, και εφόσον η έκβαση της απεργίας των τελευταίων θα έχει άμεσες επιπτώσεις στα οικονομικά ή εργασιακά συμφέροντα των πρώτων» (άρθρο 19 παρ. 1) και ότι «Ο νόμος αυτός, όπως είναι, εκτός από τις διατάξεις των άρθρων 14 παρ. 3 - 10, 16 παρ. 7 - 9, 22 παρ. 1 και 2, 24 και 27, εφαρμόζεται με τις ειδικές ρυθμίσεις που προβλέπονται

παρακάτω ανάλογα και στους έμμισθους πολιτικούς υπαλλήλους του Δημοσίου, με εξαίρεση τους υπαλλήλους της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών (Ε.Υ.Π.), όπως και στους μόνιμους ή με θητεία υπαλλήλους των Οργανισμών τοπικής Αυτοδιοίκησης, των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, των εκκλησιαστικών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ακόμη δε και στους υπαλλήλους με σχέση ιδιωτικού δικαίου που κατέχουν οργανικές θέσεις, σύμφωνα με το άρθρο 103 παρ. 3 του Συντάγματος. Το ελληνικό Δημόσιο νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση να προσφύγει ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 22, και δια του Υπουργού που ασκεί τη σχετική εποπτεία, και όταν έχει εκχωρήσει τις σχετικές κρατικές αρμοδιότητες σε Ο.Τ.Α. ή άλλα Ν.Π.Δ.Δ., ακόμη και με μεταφορά προς αυτούς των κατ' αντικείμενο αρμόδιων υπαλλήλων (άρθρο 30 παρ. 1 ως ισχύει μετά το άρθρο 29 του ν. 5027/2023) ... α) Προκειμένου για δημοσίους υπαλλήλους της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, κήρυξη της απεργίας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πριν περάσουν τέσσερις (4) πλήρεις μέρες, από τη γνώστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν με έγγραφο που κοινοποιείται, με δικαστικό επιμελητή στο Υπουργείο Προεδρίας Κυβερνήσεως, στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που υπάγονται οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των φορέων που εποπτεύονται απ' αυτό, όταν πρόκειται για απεργία υπαλλήλων τους. β) Η απεργία κηρύσσεται από δευτεροβάθμιες ή τρίτοβάθμιες οργανώσεις μετά από απόφαση της Γενικής Συνέλευσης.» (30 παρ. 8 στοιχ. α και β'). Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι κατά τη συνταγματική δικαιοταξία το δικαίωμα της απεργίας αποτελεί ειδικότερη έκφανση της συνδικαλιστικής ελευθερίας και συνιστά αυτοτελές ατομικό δικαίωμα των εργαζομένων, αφενός, συνιστάμενο στην προστατευόμενη, αν ασκηθεί νομίμως, ευχέρεια του μισθωτού (στον ιδιωτικό ή στον ευρύτερο δημόσιο τομέα) να απαλλαγεί προσωρινά, δια της αναστολής της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας ή της εργασιακής σχέσης, από την εξ αυτών απορρέουσα υποχρέωση παροχής της εργασίας του χωρίς να περιέλθει σε υπερημερία οφειλέτη και, αφετέρου, υποκείμενο στους όρους και τις προϋποθέσεις που θέτει ο (κοινός) νομοθέτης για την άσκηση του. Μεταξύ αυτών καταλέγεται και η αρμοδιότητα του οργάνου της συνδικαλιστικής οργάνωσης που λαμβάνει την απόφαση για την κήρυξη της απεργίας και ασκεί το απεργιακό δικαίωμα, καθώς δεν αρκεί να είναι αυτή απλώς νόμιμα συνεστημένη (βλ. (Μον)ΕφΠπειρ 339/2023, quallex, Ζερδελή, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο, 2021, σ. 346). Σε τέτοιον

περιορισμό υποβάλλει, κατά παρέκκλιση των αντίστοιχων ρυθμίσεων που ισχύουν για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, το δικαίωμα απεργίας των (μόνιμων και ΙΔΑΧ) πολιτικών υπαλλήλων του Δημοσίου ο νομοθέτης προβλέποντας ότι η κήρυξη της απεργίας τους γίνεται από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις ύστερα από απόφαση της οικείας γενικής συνέλευσης. Οι ρυθμίσεις του αυτές είναι αποκλειστικές, υπό την έννοια ότι καμία άλλη συνδικαλιστική οργάνωση δεν έχει αρμοδιότητα να κηρύξει απεργία με συμμετοχή των ως άνω υπαλλήλων, ο δε περιορισμός αυτός θεωρείται συνταγματικά θεμιτός, αφού υπαγορεύεται από την ανάγκη στάθμισης και εξισορρόπησης των συνδικαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και των συμφερόντων του κοινωνικού συνόλου και δεν αναιρεί την ουσιαστική υπόσταση του δικαιώματος της απεργίας. Άλλωστε, δεν είναι νοητό ότι από την εφαρμογή αυτών των διατάξεων παρακωλύεται η νόμιμη άσκηση του απεργιακού δικαιώματος, δεδομένου ότι δικαίωμα αυτό οριοθετείται από αυτές ακριβώς τις διατάξεις, που θέτουν απλώς διαδικαστικούς κανόνες που αποσκοπούν να αποτρέψουν πρόχειρες ή βιαστικές αποφάσεις για την κήρυξη απεργίας, που αποτελεί κατά τη φύση της, ως μέσου προστασίας των εργασιακών δικαιωμάτων, το *ultimum refugium* κατά το πνεύμα του συνταγματικού νομοθέτη [(Μον)ΕφΠειρ 339/2023, *qualex*, (Μον)ΕφΘεσ 383/2018, *qualex*]. Περαιτέρω, μια πρώτη υποχρέωση της συνδικαλιστικής οργάνωσης που κηρύσσει απεργία για δημοσίους υπαλλήλους της παραγράφου 1 του αρ. 30 του ν. 1264/1982 αποτελεί η γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τη θεμελιώνουν τέσσερις (4) πλήρεις ημέρες πριν πραγματοποιηθεί στο Υπουργείο Προεδρίας Κυβερνήσεως, στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που υπάγονται οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των φορέων που εποπτεύονται απ' αυτό. Η γνωστοποίηση αυτή πραγματοποιείται με δικαστικό επιμελητή. Η παράλειψη της υποχρέωσης αυτής καθιστά την άσκηση του απεργιακού δικαιώματος παράνομη (βλ. ΕφΠειρ 475/2011, Νόμος, ΜΠρΑ 3363/2014, Αρμ 2014, σ. 2094, Δηξουριώτη, Συλλογικές Εργασιακές Σχέσεις, 2020, σ. 462). Σε περίπτωση επαναλαμβανόμενων απεργιών μικρής διάρκειας, η αρχική αναγγελία και τήρηση της τετραήμερης προθεσμίας καλύπτει και τις επόμενες επαναλαμβανόμενες με τα ίδια αιτήματα απεργίες μόνο εάν καθορίζονται από την αρχή η συχνότητα και η διάρκεια των επαναλαμβανόμενων αυτών απεργιών (βλ. Δηξουριώτη, Συλλογικές Εργασιακές Σχέσεις, 2020, σ. 462). Περαιτέρω, καταχρηστική και συνεπώς παράνομη, χαρακτηρίζεται η απεργία, η οποία παρά την τήρηση όλων των διατυπώσεων και

προϋποθέσεων του νόμου, πραγματοποιείται με τέτοιο τρόπο ή έχει αιτήματα, που ενώ εμπίπτουν στους νόμιμους σκοπούς της απεργίας, η άσκηση του δικαιώματός υπερβαίνει την καλόπιστη συμπεριφορά ή τον σκοπό του συγκεκριμένου δικαιώματος. Έτσι, η νομιμότητα ελέγχεται και με τα κριτήρια της συνταγματικής ρήτρας περί απαγόρευσης καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος (άρθρο 25 παρ. 3 Σ). Κατά την κρατούσα δε στη θεωρία και νομολογία άποψη, εφαρμογή έχει και η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, λαμβάνοντας υπόψη ότι το δικαίωμα της απεργίας έχει και διάσταση ιδιωτικού δικαίου (ΑΠ 857/2015, ΔΕΝ 2017, σ. 808, ΑΠ 543/2013, ΔΕΕ 2013, σ. 1084, (Μον) ΕφΑθ 2072/2023, Νόμος). Κρίσιμα στοιχεία για τη διαπίστωση της υπέρβασης των ορίων του άρθρου 281 ΑΚ, ή οποία καθιστά την απεργία καταχρηστική, είναι μεταξύ άλλων η στάθμιση των αντίθετων συμφερόντων εργαζομένων και εργοδότη, λαμβάνοντας υπόψη την δυσανάλογη ζημία στην επιχείρησή του, ή το κοινωνικό σύνολο, ή την εθνική οικονομία, σε συνδυασμό με την μορφή και τη διάρκεια της απεργίας, ή τον επιλεγέντα χρόνο και την τακτική, το μέγεθος της προσβολής δικαιωμάτων τρίτων και την προφανή ή μη δυσαναλογία με την, από την απεργία, επαπειλούμενη ή επερχόμενη ζημία της επιχείρησης και το επιδιωκόμενο όφελος των απεργών. Το αν τα αιτήματα των απεργών είναι απλώς υπερβολικά δεν ασκεί επιρροή. Επίσης, λαμβάνοντας υπόψη ότι η διαπίστωση της δυσαναλογίας ενέχει τον κίνδυνο του δικαστικού ελέγχου των διεκδικήσεων των εργαζομένων και δεδομένου ότι ο νομοθέτης έχει ήδη θέσει προϋποθέσεις, που αποσκοπούν και στην αποτροπή της δυσανάλογα μεγάλης ζημίας, η απεργία θεωρείται καταχρηστική λόγω παράβασης της αρχής της αναλογικότητας, μόνο όταν η δυσαναλογία ζημίας και ωφέλειας είναι αφόρητη (ΕφΑθ 5687/2004, ΔΕΕ 2005, σ. 334, (Μον) ΕφΑθ 2072/2023, Νόμος). Τέλος, στο άρθρο 22 παρ. 4 του ν. 1264/1982 «ορίζεται ότι «Για διαφορές που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 19 – 22 αποφασίζει το Μονομελές Πρωτοδικείο της έδρας της συνδικαλιστικής οργάνωσης που έχει κηρύξει την απεργία κατά τη διαδικασία των άρθρων 663 έως 676 του Κώδικα πολιτικής Δικονομίας», ήδη δε μετά το Ν. 4335/2015 των άρθρων 614 αρ. 3 περ. α' και 621 ΚΠολΔ. Στις υπαγόμενες στο αντικειμενικό πεδίο εφαρμογής του άρθρου αυτού διαφορές περιλαμβάνονται όσες ανακύπτουν εξαιτίας της αμφισβήτησης είτε της νομιμοποίησης της συνδικαλιστικής οργάνωσης στην κήρυξη της απεργίας είτε της νομιμότητας της ίδιας της απεργίας λόγω μη τήρησης των προϋποθέσεων που θέτει ο

νόμος ή λόγενω καταχρηστικής άσκησης του απεργιακού δικαιώματος (βλ. (Μον)ΕφΠειρ 339/2023, quallex).

II. Με την υπό κρίση αγωγή του, το ενάγον ιστορεί ότι η εναγόμενη είναι τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, μέλη της οποίας είναι και οι εκπαιδευτικοί κάθε κλάδου και κατηγορίας, ως και οι δημόσιοι υπάλληλοι που υπηρετούν στο Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, που εργάζονται στο Ελληνικό Δημόσιο. Ότι το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ με απόφασή του την 01.12.2023, την οποία κοινοποίησε στο ενάγον την 21.12.2023, προκήρυξε απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από κάθε καθήκον που σχετίζεται με τον ορισμό, την ανάθεση και στη συνέχεια άσκηση καθηκόντων και αρμοδιοτήτων εκ μέρους των Ενδοσχολικών Συντονιστών και των Παιδαγωγικών Συμβούλων-Μεντόρων που προβλέπονται στις Υπουργικές αποφάσεις Φ12/102913/ΓΔ4 και Φ12/102919/ΓΔ4 αντίστοιχα και εν γένει από κάθε διαδικασία, δραστηριότητα, αρμοδιότητα ή έργο που συνδέεται ή σχετίζεται ή απορρέει από τις ως άνω Υπουργικές Αποφάσεις. Ότι η άνω απεργία-αποχή κηρύχθηκε από την κοινοποίηση της ως άνω απόφασης, ήτοι στις 21.12.2023. Ότι η απεργία αυτή είναι παράνομη διότι : α) η εναγομένη δεν τήρησε την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 του ν. 1264/1982 υποχρέωσή της για γνωστοποίηση της πιο πάνω απεργίας-αποχής τέσσερις (4) πλήρεις ημέρες πριν, αλλά αντιθέτως ότι εκκίνησε άμεσα την απεργιακή κινητοποίηση και β) η εναγομένη δεν τήρησε την εκ του άρθρου 3 του ν. 2224/1994 υποχρέωσή της περί κατάθεσης ενώπιον του Ο.ΜΕ.Δ. (Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας) αίτησης διεξαγωγής δημοσίου διαλόγου για τα αιτήματα της απεργίας, καθώς και ότι η απεργία είναι καταχρηστική γιατί αποτελεί πολιτική απεργία, κατά τα αναλυτικά αναφερόμενα στο δικόγραφο, ενώ έχει και καταχρηστικά αιτήματα διότι η ικανοποίηση των αιτημάτων της εναγομένης δεν εξαρτάται από το ίδιο το ενάγον ως εργοδότη αλλά από το Ελληνικό Κοινοβούλιο, ενώ επιπροσθέτως δεν αξιώνει απλώς την κατάργηση του νόμου αλλά τον καταργεί στην πράξη, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή. Ενόψει δε των ανωτέρω ιστορουμένων, το ενάγον ζητεί να αναγνωρισθεί ο παράνομος και καταχρηστικός χαρακτήρας της ως άνω απεργίας που κήρυξε η εναγομένη, να απαγορευθεί η συνέχισή της, να απειληθεί εις βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή ποσού δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ για κάθε παράβαση του διατακτικού της προκείμενης απόφασης, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς όλα τα αιτήματά της, καθώς και να καταδικασθεί η εναγομένη στα δικαστικά του έξοδα.

III. Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη αγωγή παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της (αρ. 22 παρ. 4 του ν. 1246/1982), κατά την προκειμένη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 επ. ΚΠολΔ, εργατικές διαφορές). Είναι δε επαρκώς ορισμένη, απορριπτομένου του περι του αντιθέτου ισχυρισμού της εναγομένης, και νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 23 παρ. 2 και 25 παρ. 1 του Συντάγματος, 22 παρ. 4 και 30 παρ. 8 περ. β' του ν. 1264/1982, 3 του ν. 2224/1994, 281 ΑΚ, 68, 70, 176, 907, 908 παρ. 1, 946 παρ. 1 και 947 παρ. 1 ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς το αναγνωριστικό αγωγικό αίτημα, το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως μη νόμιμο, δεδομένου ότι οι αναγνωριστικές αποφάσεις δεν αποτελούν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 904 παρ. 2 α' ΚΠολΔ, τίτλο εκτελεστό, προϋπόθεση απαραίτητη για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής (ΕφΘεσ 28365/2011, Αρμ 2012, σ. 914, Εφαθ 628/2003, ΕλλΔνη 2004, σ. 1450, Εφαθ 292/2001, ΕλλΔνη 2001, σ. 1663, Εφαθ 1014/1992, Νόμος, Εφαθ 3702/1986, ΕλλΔνη 1986, σ. 706, ΠΠρΑθ 225/2016, Νόμος). Εξάλλου, απορριπτέοι τυγχάνουν οι ισχυρισμοί της εναγομένης ότι δεν χωρεί απαγόρευση της συνέχισης της απεργίας, καθόσον ενόψει των διατάξεων των άρθρων 946 παρ. 1 και 947 παρ. 1 ΚΠολΔ, αν η παράνομη απεργία έχει ήδη κηρυχθεί ή πραγματοποιείται, προσβάλλοντας έτσι το δικαίωμα και πάντως το έννομο συμφέρον του εργοδότη για την ομαλή και αδιάκοπη λειτουργία της εργασιακής σύμβασης, δικαιούται ο τελευταίος να ζητήσει με καταψηφιστική αγωγή τη μη έναρξη ή τη διακοπή της απεργίας (άρση της προσβολής), ενώ, αν έχει εξαγγελθεί και επίκειται με πιθανότητα κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις η πραγματοποίηση ή επανάληψη τέτοιας απεργίας ο εργοδότης δικαιούται να ζητήσει την απαγόρευσή της, δηλαδή την παράλειψή της στο μέλλον, με απειλή των μέσων έμμεσης εκτέλεσης του άρθρου 947 παρ. 1 ΚΠολΔ (βλ. ΑΠ 543/2013, ΔΕΕ 2013, σ. 1084, ΑΠ 528/1990, (Μον)Εφαθ 2058/2021, qualex, (Μον)ΕφΘεσ 383/2018, qualex). Συνεπώς, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, καθ' ο μέρος κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη.

IV. Από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που προσκομίζουν με επίκληση οι διάδικοι αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η εναγομένη είναι τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, μέλη της οποίας είναι και οι εκπαιδευτικοί κάθε κλάδου και κατηγορίας, ως και οι δημόσιοι υπάλληλοι που υπηρετούν στο Υπουργείο Παιδείας και

Θρησκευμάτων, που εργάζονται στο Ελληνικό Δημόσιο. Το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ με απόφασή του την 01.12.2023, την οποία κοινοποίησε στο ενάγον την 21.12.2023 (βλ. : α) την υπ' αριθμ. 4305^Ε/21.12.2023 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών διορισμένου στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Ηλία Μούστου προς τον Υπουργό Οικονομικών, β) την υπ' αριθμ. 4306^Ε/21.12.2023 έκθεση επίδοσης του ίδιου Δικαστικού Επιμελητή προς την Προεδρία της Κυβέρνησης, γ) την υπ' αριθμ. 4307^Ε/21.12.2023 έκθεση επίδοσης του πιο πάνω Δικαστικού Επιμελητή προς τον Υπουργό Εσωτερικών και δ) την υπ' αριθμ. 4308^Ε/21.12.2023 έκθεση επίδοσης του αυτού Δικαστικού Επιμελητή προς τον Υπουργό Παιδείας και Θρησκευμάτων») αποφάσισε την κήρυξη απεργίας-αποχής των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από κάθε καθήκον που σχετίζεται με τον ορισμό, την ανάθεση και στη συνέχεια άσκηση καθηκόντων και αρμοδιοτήτων εκ μέρους των Ενδοσχολικών Συντονιστών και των Παιδαγωγικών Συμβούλων-Μεντόρων που προβλέπονται στις Υπουργικές αποφάσεις Φ12/102913/ΓΔ4/2022 και Φ12/102919/ΓΔ4/2022 και εν γένει από κάθε διαδικασία, δραστηριότητα, αρμοδιότητα ή έργο που συνδέεται ή σχετίζεται ή απορρέει από τις ως άνω Υπουργικές Αποφάσεις, η οποία κηρύχθηκε άμεσα από την κοινοποίηση της ως άνω απόφασης, ήτοι στις 21.12.2023. Ειδικότερα, στην πιο πάνω από 20.12.2023 εξώδικη γνωστοποίηση διαλαμβάνονται μεταξύ άλλων τα εξής «..... Το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ με απόφαση που έλαβε την 01.12.2023 για στήριξη των κινητοποιήσεων των Ομοσπονδιών-μελών της: Αντιδρώντας : Στις ρυθμίσεις της με αρ. ΥΑ. Φ12/102913/ΓΔ4/2022 (ΦΕΚ Β' 4509/2022) υπουργικής απόφασης «Ενδοσχολικός Συντονιστής» και τις ρυθμίσεις της με αρ. ΥΑ Φ12/102919/ΓΔ4/2022 «Παιδαγωγικός Σύμβουλος-Μέντορας στις σχολικές μονάδες Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης» υπουργικής απόφασης. Και λαμβάνοντας υπόψη το εκπαιδευτικό πλαίσιο, το γεγονός ότι με τις ανωτέρω υπουργικές αποφάσεις επέρχεται εντατικοποίηση της γραφειοκρατίας, υποβαθμίζεται ο ρόλος του συλλόγου διδασκόντων και λαμβάνει χώρα ενίσχυση των μονοπρόσωπων οργάνων, όπως του διευθυντή του σχολείου κλπ, ενώ ταυτόχρονα καλλιεργείται και εμπεδώνεται δια τον ρυθμίσεων τούτων κλίμα φόβου και ένα μοντέλο διοικητικής και αξιολογικής κατηγοριοποίησης των εκπαιδευτικών (διαμόρφωση ενός ενδοσχολικού δικτύου καθοδήγησης, ελέγχου και εποπτείας, σχεδιασμός και υλοποίηση της ενδοσχολικής επιμόρφωσης, εκτός διδακτικού ωραρίου, αυθαίρετη διοικητική παρέμβαση στο

παιδαγωγικό έργο των εκπαιδευτικών) που πολύ απέχουν από την υπηρετήση των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών, την υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα του σχολείου, την διασφάλιση των εργασιακών κεκτημένων των εκπαιδευτικών και την δημιουργία του κατάλληλου παιδαγωγικού κλίματος στα πλαίσια του συλλόγου διδασκόντων ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ την κήρυξη απεργίας αποχής των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης: α) από κάθε καθήκον που σχετίζεται με τον ορισμό (άρ.3 της υπ' αρ. Φ12/102913/ΓΔ4/2022 «Ενδοσχολικός Συντονιστής» Υπουργικής Απόφασης) την ανάθεση και στη συνέχεια άσκηση καθηκόντων και αρμοδιοτήτων εκ μέρους των Ενδοσχολικών Συντονιστών (όπως αυτά περιγράφονται στο άρθ. 2 της πιο πάνω αποφάσεως) και εν γένει από κάθε διαδικασία, δραστηριότητα, αρμοδιότητα ή έργο που συνδέεται ή σχετίζεται ή απορρέει από την άνω Υπουργική Απόφαση, β) από κάθε καθήκον που σχετίζεται με τον ορισμό (άρ. 3 της υπ' αρ. Φ12/102919/ΓΔ4/2022 «Παιδαγωγικός Σύμβουλος-Μέντορας στις σχολικές μονάδες Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης» Υπουργικής Απόφασης), την ανάθεση στη συνεχεία άσκηση καθηκόντων και αρμοδιοτήτων εκ μέρους των Ενδοσχολικών Συντονιστών (όπως αυτά περιγράφονται στο άρθρο 2 της πιο πάνω αποφάσεως) και εν γένει από κάθε διαδικασία, δραστηριότητα, αρμοδιότητα ή έργο που συνδέεται ή σχετίζεται ή απορρέει με την ως άνω Υπουργική Απόφαση. Σημειώνεται ότι, η άνω αποχή των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που εκπροσωπούμε από συγκεκριμένα καθήκοντα προβλέπεται από τις διατάξεις του ν. 1264/ 1982..... και συνιστά απολύτως νόμιμη μορφή συνδικαλιστικής δράσεως, αναγνωριζόμενη ως μορφή απεργίας. ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ Σας γνωστοποιούμε, ότι από την κοινοποίηση της παρούσας, κηρύσσουμε απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από κάθε διαδικασία ή ενέργεια συνδέεται με την εφαρμογή των διατάξεων που περιλαμβάνονται στις υπ' αρ. Φ12/102913/ΓΔ4/2022 και Φ12/102919/ΓΔ4/2022 υπουργικές αποφάσεις καθώς και των διατάξεων των εφαρμοστικών τούτων εγκυκλίων, παρέχοντας με τον τρόπο αυτό πλήρη κάλυψη στο σύνολο των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, υπηρετούντων με έννομη σχέση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου μέχρι την ικανοποίηση των αιτημάτων μας και την παύση κάθε διαδικασίας που σχετίζεται με την εφαρμογή των προαναφερόμενων υπουργικών αποφάσεων...». Ωστόσο, με την κατά τα άνω άμεση κήρυξη της αποχής-απεργίας με το προαναφερόμενο περιεχόμενο παραβιάστηκε η διάταξη της παρ. 8 εδ. α' του άρθρου 30 του ν. 1264/1982, ήτοι δεν τηρήθηκε η υποχρέωση παρέλευσης τεσσάρων (4) πλήρων ημερών από την επίδοση

στην ενάγουσα της απόφασης της εναγομένης περί κήρυξης της αποχής - απεργίας. Ειδικότερα, η εναγομένη όφειλε να πραγματοποιήσει τις ως άνω απεργιακές κινητοποιήσεις μετά την πάροδο των 4 ημερών από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων της στο ενάγον. Την ως άνω τετραήμερη προθεσμία δεν τήρησε η εναγόμενη στις απεργιακές κινητοποιήσεις που πραγματοποιεί από την 21.12.2023 αφού προέβη σε σχετική γνωστοποίηση προς το ενάγον την 21.12.2023 με την από 20.12.2023 εξώδικη γνωστοποίησή της. Εξάλλου, η ημέρα πραγματοποίησης-κήρυξης της πιο πάνω απεργίας-αποχής αποδεικνύεται πλήρως από την ίδια ως άνω εξώδικη γνωστοποίηση αφού καθορίζεται ρητώς σε αυτή ως εναρκτήρια ημέρα της απεργίας η ημέρα επίδοσής της, απορριπτομένων των αντίθετων ισχυρισμών της εναγομένης και ιδίως ότι θα έπρεπε το ενάγον να αποδείξει ότι κάποιος εκπαιδευτικός που καλύπτεται συνδικαλιστικά από την εναγομένη απείχε συμμετέχοντας στην απεργία αποχή σε χρόνο προγενέστερο της παρέλευσης τετραημέρου από τη γνωστοποίηση. Εξάλλου, η εναγομένη ουδόλως επικαλέσθηκε ότι η μη τήρηση της τετραήμερης προθεσμίας έγγραφης γνωστοποίησης των λόγων και των αιτημάτων της δικαιολογείται από λόγους ανωτέρας βίας (βλ. σχετ. ΜΠρΑθ 572/2008, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, Ληξουριώτη, ό.π., σ. 462). Περαιτέρω, η εναγομένη διατείνεται ότι η προκείμενη απεργία είναι «λευκή» αφού οι εκπαιδευτικοί δεν απέχουν εκ του συνόλου των εργασιακών τους καθηκόντων αλλά μόνο εξ αυτών που αφορούν τον «Ενδοσχολικό Συντονιστή» και τον «Παιδαγωγικό Σύμβουλο-Μέντορα». Ωστόσο, και στην περίπτωση της «λευκής» απεργίας που εκδηλώνεται με μειωμένη ποσότητα στην εργασία και όχι με πλήρη αποχή από αυτή, πρέπει να τηρηθούν όλες οι νόμιμες διατυπώσεις για την άσκηση του δικαιώματος της απεργίας (π.χ. απόφασης ΓΣ, γνωστοποίηση των αιτημάτων κ.λπ.) (βλ. ΕφΠειρ 258/2008, Νόμος, Λεβέντη, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο, 2023, σ. 676), με συνέπεια ο άνω ισχυρισμός της εναγομένης να στερείται έννομης επιρροής. Συνεπώς αφού δεν τηρήθηκε η υπό του νόμου τιθέμενη ως άνω προϋπόθεση γνωστοποίησης προ τετραημέρου η απεργιακή κινητοποίηση είναι παράνομη. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι η εναγομένη δεν τήρησε και την απορρέουσα από το άρθρο 3 του ν. 2224/1994 υποχρέωσή της για την υποβολή ενώπιον του ΟΜΕΔ αίτησης διεξαγωγής δημοσίου διαλόγου για τα αιτήματα της απεργίας-αποχής, γεγονός που δεν αμφισβητείται από αυτή, με συνέπεια να συντρέχει παράνομο της κινητοποίησης και για τον πρόσθετο αυτό λόγο. Εξάλλου, η εναγομένη διατείνεται ότι το ενάγον βάσει του άρθρου 94 του ν. 4808/2021 θα μπορούσε και το

ίδιο να προκαλέσει το δημόσιο διάλογο αντί να προβεί καταχρηστικά στην έγερση της ένδικης αγωγής του. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 1 εδ. τελευτ. Του ν. 2224/1994 ορίζεται ότι : «Σε όλους τους φορείς, υπηρεσίες, οργανισμούς και επιχειρήσεις, ο εργοδότης δικαιούται να ζητήσει τη διεξαγωγή δημόσιου διαλόγου ενώπιον του Ο.ΜΕ.Δ., σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος, όταν με οποιονδήποτε τρόπο πληροφορηθεί τα αιτήματα της απεργίας ή την κήρυξη απεργίας ή κρίνει ότι υπάρχει κίνδυνος διατάραξης της εργασιακής ειρήνης στην επιχείρηση, πριν ή και κατά τη διάρκεια της απεργιάς.». Από την άνω διάταξη, ωστόσο, δεν μετατίθεται η υποχρέωση τήρησης της υποχρέωσης πρόκλησης του δημοσίου διαλόγου από την εναγομένη στο ενάγον που έχει την ιδιότητα του εργοδότη, ενώ δεν απαιτείται από την παράλειψη της τήρησης της να προκαλείται βλάβη στον εργοδότη. Στην αντίθετη περίπτωση θα ματαιωνόταν ο σκοπός θέσπισης της πιο πάνω υποχρέωσης και η σχετική ρύθμιση θα καθίστατο άνευ αντικειμένου. Συνεπώς, ο πιο πάνω ισχυρισμός της εναγομένης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος (βλ. ΜΠρΑθ 542/2023, ΜΠρΑθ 379/2023). Περαιτέρω, για τους λόγους που αμέσως ανωτέρω εκτέθηκαν δεν έχει έρεισμα στο νόμο ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι καταχρηστικά προβάλλεται η σχετική ακυρότητα της απεργίας και ως εκ τούτου τυγχάνει απορριπτέος. Σημειώνεται πάντως ότι ο άνω ισχυρισμός της εναγομένης ακόμη και εάν γινόταν δεκτός δε θα επέφερε την απόρριψη της κρινόμενης αγωγής, αφού το διατακτικό της επιστηρίζεται σε κάθε περίπτωση στην παράλειψη εμπρόθεσμης έγγραφης γνωστοποίησης σύμφωνα με όσα προεκτέθηκαν. Επιπροσθέτως και στην περίπτωση της «λευκής» απεργίας πρέπει να τηρηθούν όλες οι νόμιμες διατυπώσεις για την άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η αίτηση διεξαγωγής δημοσίου διαλόγου, απορριπτομένων των αντίθετων ισχυρισμών της εναγομένης. Εξάλλου, η εκ μέρους του ενάγοντος επικαλούμενη ακυρότητα της συγκεκριμένης απεργιακής κινητοποίησης λόγω καταχρηστικότητας προϋποθέτει νομίμως κηρυχθείσα απεργία, με συνέπεια να παρέλκει η εξέταση των σχετικών λόγων της κρινόμενης αγωγής. Συνεπώς η προκηρυχθείσα αποχή-απεργία είναι παράνομη, ως αντιβαίνουσα στις οικείες διατάξεις των ν. 1264/1982 και 2224/1994, όπως ισχύουν, κατά παραδοχή των σχετικών λόγων της κρινόμενης αγωγής, ώστε πρέπει αυτή να γίνει δεκτή ως βάσιμη στην ουσία της, να αναγνωρισθεί ότι η ένδικη απεργία είναι παράνομη, παρελκούσης της ουσιαστικής έρευνας και των λοιπών προβαλλόμενων λόγων στο αγωγικό δικόγραφο, να απαγορευθεί η συνέχισή της με την απειλή χρηματικής ποινής εις βάρος

της εναγομένης ποσού δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ για κάθε παράβαση του διατακτικού της προκειμένης απόφασης και να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς την άνω κατανηφιστική της διάταξη κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό, δεδομένου ότι κατά την κρίση του Δικαστηρίου συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι προς τούτο, λόγω της παρόδου σημαντικού χρονικού διαστήματος από την κήρυξή της. Εξάλλου, δεν προέκυψε ότι συντρέχει κατεπείγουσα περίπτωση και κίνδυνος ανεπανόρθωτης βλάβης του ενάγοντος εκ της μη επίδοσης της παρούσας κατά τη διάρκεια της νύχτας κατ'εφαρμογή του άρθρου 125 παρ. 1 ΚΠολΔ και ως εκ τούτου το σχετικό αγωγικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί. Τέλος τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων εξαιτίας της ιδιαίτερης δυσχέρειας των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου κατ' άρθρο 179 του ΚΠολΔ, δεδομένου ότι την εφαρμογή της ως προαναφερόμενης διατάξεως δεν αποκλείει η ειδική διάταξη του άρθρου 22 παρ.1 του ν. 3693/1957 [βλ. (Μον)ΕφΕυβ 243/2023, Νόμος].

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι η κηρυχθείσα από την εναγομένη απεργία – αποχή που γνωστοποιήθηκε στο ενάγον την 21.12.2023 είναι παράνομη.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ τη συνέχιση εκ μέρους της εναγομένης της άνω απεργίας – αποχής.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση ως προς την αμέσως προηγούμενη διάταξή της προσωρινά εκτελεστή.

ΑΠΕΙΛΕΙ εις βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή ποσού δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ για κάθε παραβίαση του διατακτικού της παρούσας.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα μεταξύ των διαδίκων δικαστικά έξοδα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, την 12^η Μαρτίου 2024.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

